

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

"ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!...",

ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

Η Ίρέν κύτταζε έξω από τα τζάκια του αυτοκινήτου. Είχε πάψει πειά να θρέχη κι' ο άνεμος που φυσούσε όρμητικός, έκανε τα γυμνά δέντρα να στενάζουν και να γέρνουν.

Το αυτοκίνητο πέρασε μιά μεγάλη καγκελλόπορτα, διέσχισε μιά δεντροστοιχία και στάθηκε μπρός στην είσοδο της βίλλας, της οποίας τα μαρμαρένια σκαλοπάτια φώτιζαν δυο φανάρια.

«Ο Πιέρ, ο οποίος περίμενε μ' άνυπομονησία την Ίρέν, έτρεξε να την υποδεχτή.

— Έλατε γρήγορα! της είπε, ανοίγοντας την πόρτα του αυτοκινήτου. Περάστε μέσα. Σίγουρα θα είσατε παγωμένη.

«Επειτα, γυρίζοντας προς το σωφέρ, έπρόσθεσε:

— Ζάν, φρόντισε για τις άποσκευές της κυρίας.

Και παρέσυρε την Ίρέν μέσα στο μεγάλο χώλ της βίλλας που φωτιζόταν άρμονικά από ηλεκτρικές λάμπες κρυμμένες έδω κι' εκεί.

Το δωμάτιο στο οποίο ώδήγησε ο Πιέρ την Ίρέν θρισκόταν στο πρώτο πάτωμα του σπιτιού

κι' ήταν έπιπλωμένο με ρυθμό 'Αμπίρ. Καλλιτεχνικοί πίνακες στόλιζαν τους τοίχους του και το άναμμένο τζάκι το θέρμαινε γλυκά.

«Ο Πιέρ στάθηκε διακριτικά στο κατώφλι της πόρτας κι' η Ίρέν, για να τον ανταμείψη για την ευγένειά του αυτή, του είπε:

— Μπορείτε να μπήτε, φίλε μου.

«Εκείνος δέν περίμενε να του το ξαναπή.

— Ευχαριστώ! άπάντησε περνώοντας μέσα. Φοβόμουν μήπως σάς ένοχλήσω. Θα είσατε σίγουρα πολύ κουρασμένη. Μήπως θέλετε να πιήτε κανένα ζεστό;

— Πολύ ευχαρίστως. Βλέπετε ότι δέν περιμένω να μου το πήτε και δεύτερη φορά.

«Ο Πιέρ χτύπησε ένα κουδοῦνι κι' είπε στην καμαριέρα που παρουσιάστηκε σέ λίγο:

— Φέρε μας ένα «γκρόγκ».

«Η Ειρήνη έν τώ μεταξύ είχε βγάλει το καπέλλο της και το έπανωφόρι της κι' είχε πλησιάσει στο τζάκι.

— Θέλετε να ρίξω κανένα ξύλο άκόμη; την ρώτησε ο Πιέρ.

Και άνασήκωσε το σκέπασμα της κασσόνας, πλάι στο τζάκι, όπου θρισκόντουσαν τα ξύλα.

— Δέν κάνω, ξέρετε, έπρόσθεσε, καθόλου οικονομία στα ξύλα, γιατί έχω ένα άνεξάντλητο άπόθεμα άπ' αυτά.

— Πώς αυτό; ρώτησε η Ίρέν άδιάφορα.

— Νά, διάταξα κι' έκοψαν ένα σῦδεντρο που θρισκόταν στο θάθος του πάρκου. «Ετσι έξασφάλισα καύσιμο ὕλη για χρόνια όλόκληρα.

Και πλησιάζοντας περισσότερο την Ίρέν, ο Πιέρ έξακούθησε με τόνο τρυφερό:

— Πόσο καλή κι' ευγενική είσατε που ήρθατε.

— Δέν έπρεπε ίσως να το κάνω αυτό! ψιθύρισε εκείνη.

Μιά τιμία γυναίκα δέν δέχεται ποτέ την πρόσκλησι ένός άνδρός που έχει χωρίσει από την πρώτη του σύζυγο.

«Η είσοδος της καμαριέρας που έφερε το «γκρόγκ» έμπόδισε τον Πιέρ ν' άπαντήση. «Αφού άκούμπησε το δίσκο της σ' ένα μικρό τραπέζι πλάι στο παράθυρο, η καμαριέρα τραβήξε πάλι προς την πόρτα, ρίχνοντας στην Ίρέν μιά έρευνητική ματιά.

«Όταν έμειναν μόνοι, ο Πιέρ έπιασε το χέρι της ξένης του.

— Ίρέν, σάς αγαπώ! της ψιθύρισε.

— Μ' αγαπάτε όπως αγαπούσατε άλλοτε τη γυναίκα σας, του άπάντησε εκείνη κουνώντας το κεφάλι της με δυσπιστία.

— «Όχι!... Δέν έχετε δίκη. «Ημουν πολύ νέος, σχεδόν

παιδί, όταν παντρεύτηκα τη Μαργαρίτα. Δέν ήξερα καμιά άλλη γυναίκα τότε... Και την αγαπήσα, δέν το άρνούμαι... Την αγαπήσα μάλιστα βαθειά τον πρώτο καιρό μετά το γάμο μας. «Αλλά πολύ γρήγορα το αίσθημα αυτό διαλύθηκε και παραχώρησε τη θέση του στη συνήθεια... την τρομερή συνήθεια της κοινής συμβίωσης που φέρνει τον κόρο και την άνια... τη συνήθεια που τα καταστρέφει όλα, άκόμα και τις άναμνήσεις...

«Ετσι τώρα, κάθε τί που μου θυμίζει την έποχή εκείνη μου έχει γίνει μισητό... «Ακούστε ένα παράδειγμα: Το σῦδεντρο, το οποίο διάταξα κι' έκοψαν, ήταν γοητευτικό... «Αλλά κάτω από τα δέντρα του κάναμε τους περιπάτους μας έγώ κι' η Μαργαρίτα... Μου θυμίζει τόσα πράγματα... Το μίσσησα λοιπόν τόσο, ώστε θέλησα να το εξαφανίσω...

— Με κάνετε να φοβάμαι! ψιθύρισε η Ίρέν.

— Γιατί;

— Γιατί σκέφτομαι πως, όταν θα πάψετε να μ' αγαπάτε θα με μισησετε κι' έμένα, όπως μισησατε τη γυναίκα σας.

Και αυτό δέν μου δίνει καθόλου θάρρος...

— Μά όχι!... Τα πράγματα με σάς είν' έντελώς διαφορετικά... Σας, Ίρέν, θα σάς αγαπώ έφ' όρου ζωής... Θα μείνουμε ένωμένοι για πάντα...

— Είν' εύκολο να το λέτε.

— Θα σάς το άποδείξω...

«Ο Πιέρ ήταν σκυμμένος άπό πάνω της. Τα μάτια του έλαμπαν άπό πόθο.

«Αλλά η Ίρέν τον άπομάκρυνε άπαλά.

— Θα ξαναμιλήσουμε αύριο για δλ' αυτά, του είπε.

— Αύριο;

— Νάι, αύριο.

Και, μ' ένα άπροσδιόριστο λαμόγελο, του έδειξε την πόρτα.

* * *

Καθισμένη κοντά στο τζάκι, η Ίρέν προσπαθούσε να ταχτοποιήση τα συναισθήματά της. Δέν ήταν πειά μικρό κοριτσάκι. Κατάλαβαινε ότι η καρδιά της την έσπρωχνε να δεχτή τον έρωτα του Πιέρ. «Αλλά ένα άκαθόριστο ένστικτο, κάποια μυστική άνησυχία, την συγκρατούσε άκόμα.

Πέρασε μιά όλόκληρη ώρα βυθισμένη στις σκέψεις της. Στο τζάκι είχαν μείνει μόνο λίγα κόκκινα κάρθουνα κι' η φωτιά κόντευε να σβύση. «Ενα παγωμένο ρίγος πέρασε το κορμί της Ίρέν και την έκανε να σκύψη και να πάρη άπό την κασσόνα δυο ξύλα για να δυναμώση τη φωτιά.

«Ερριξε το ένα στο τζάκι. Τη στιγμή όμως που έτοιμαζόταν να ρίξη και το δεύτερο, άνασκιρτησε έξαφνα και το χέρι της στάθηκε μετέωρο.

— Είνε δυνατόν; ψιθύρισε.

Πλησίασε στο φως κι' έξέτασε με προσοχή και άγωνία το ξύλο που κρατούσε στα χέρια της. «Επάνω στον φλοιό του ξεχώρισε χαραγμένα μερικά ψηφία.

— Π. Μ... Τα άρχικά του Πέτρου και της Μαργαρίτας!...

Τα γράμματα φαινότουσαν καθαρά, χαραγμένα μ' ένα σουγιά έπάνω στο ξύλο. «Η Ίρέν νόμισε ότι έθλεπε μπροστά της το έρωτευμένο ζευγάρι, το νεαρό άνδρόγυνο, να σταματάη μπροστά στο δέντρο για ν' άπαθανάτιση σ' αυτό την άνάμνησι του έρωτός του.

— Και τα άλλα ψηφία που είνε χαραγμένα πιό κάτω; άναρωτήθηκε. Τί να σημαίνουν αυτά;

Πραγματικά, κάτω από τα άρχικά των δυο συζύγων, υπήρχαν άκόμα κι' άλλα τρία γράμματα, μυστηριώδη κι' άκατανόητα: Ε. Γ. Π.

«Η Ίρέν έμεινε άρκετή ώρα συλλογισμένη, προσπαθώντας

(Συνέχεια στη σελίδα 54)

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

«Απάνω στον θπνο της η ταξιθέτις άναψε το φανό της και...

(Η συνέχεια στην πλατεία)